

ינחמנו, דכתיב נחמתי כי עשיתים ונח מלא חן וצמדרש נחמתי כי עשיתים עם נח ע"ש, [עצ"ר כ"ה ז' וס"פ כ"ח], וי"ל כי לולי שגם הארץ חטאה ונחמתי חטא הולילה חוה לא ירד מצול להשחית כל בשר כי ארעה מיתצתי יתיב ויש לער לארץ צבה, אך גם היא חטאה ולא היתה ראוי להגן [ע"י צ"ר כ"ח]. וכנה טרם נח נחמתי קון ודרדר ולא שייך חטא צארץ, אך צימני נח הולילה חיעי ושעורין ושוב השחיתה דרכה, ע"י צא מצול, ע"כ נחמתי כי עשיתים ונח כי לולי נח לא השחיתה הארץ ולא צא מצול, והיינו זה ינחמנו יניח ממנו עלצון ידינו, וע"י ינחמנו ויגרום נחמתי כי עשיתים כנ"ל, ומ"מ קראו נח על שמחללה נח היה. [תקל"ח].

**מאחז"ל** צמס' עירוצין [י"ג: ז' שנים ומחלה וכו' ממנו ורבו נוח לו לאדם שלא נצרה יותר משנצרה ועכשיו שנצרה יעסוק בתורה ומע"ט, יש לפרש כך דכ' צח"ה [בשער עבודת האלקים פ"ב ופ"ג ד"ה והחמישי וכו'] טעם להתעוררות התורה כדי שלא יאחר צלי דעת עד שיתמלא מדעתו ויבין מלבו, ועוד שהגוף כחושב והנשמה כאורה צע"כ וקרוצ שיעטה את הנשמה ע"כ לריך להתעוררות מבחון ויהי התורה הנחונה מאת ה"ת ע"ש שהאריך צמחק לשון. והנפקותא צין צ' טעמים האלו הוא, לעטס הא' כשיגדל ויהי צעל דעת וחבונה טוב לו שיניח התורה צקין זוית וישועט להמליא צשכלו חממת הצורה ואחבצו, אך מפני טעם השני לא יתכן לעשות כן כי הגוף יטעה השכל ויעבור אל דרך לא טובה — והמשל צזה לצן מלך שהלך למסעיו הוא וחילולתיו וכל טוב צית אציו צידו ויהי כי צאו להתאכסן צצית איש כפרי אי' אמרו נראה מה יהי משפט האיש ומעשבו אם יקצלו צסצר פנים יפות וישמח לקראת צואנו כי זכה להתאכסן צן מלך צציתו, מסתמא הוא גם הוא ישא ויסבול טרחתו ויעשה לנו כראוי כנכון, ואין מן הראוי לאכול משלנו כלום כ"א מה שיכין לנו צעה"צ הכפרי, אך אם לעורר ולמשא יהי עליו ציאתיו אליו ע"כ לא נטעם מטעמותיו של רע עין, כן הנמשל צנשמה חלק אלוהי ממעל צת מלך הכבוד ית"ש שצאה להתאכסן אלל הכפרי הגוף עם נפש הצבמיו שלה והנה עמה ליד מאכלה תורה ומע"ט מצית אציה הוצאת, ועתה נחזי אכן אם מטבע הנפש הצבמית לשמות אל גיל שזכה להתאכסן אללה נשמה אל ע"כ טוב הוא צשנחצון צשכלו מצלי התעוררות התורה כלל, אך צאשר קשה לה זאת התחצרות וטובה לו לגוף העבור אלו לא נחצר עם צת איש כהן ית"ש, ע"כ א"א לסמוך ולצטוח על ליד מאכלו אשר יערוך כי כמו שער צנפשו כן הוא וקרוצ להפסד ע"כ אין טוב כ"א שחערוד שולחנה חמשוך וין חורחה כי כן יסד המלך ית"ש ואז טוב לה. והן הנה דברי

אל שח וממנו אל נח כידוע והיינו תחת הצל כי הרגו קין. [זה והקודם משנה תקל"ד; וע"י צרצ"ח].

**אדה"ר** חי תתק"ל. י"ל דכצר כתצתי דתחילת כוונת הבריאה היתה שימלא פני תבל צני אדם, וכל אדם יזכה שצחצחית ימיו כשעמד על שכלו ויכיר צוראו ויעצדכו צאהבה ילך לגן עדן וישמש שם, אך יען כי כל צעלי החיים לקומתן ולציונם נצראו ונצרה אדה"ר כאדם שלם צדעתו כל מה שיכול אדם כמותו להשיג צשצעים שהוא תכלית ימי אדם עפ"י הטבע לאחר שנתקלרו בצר הימים וא"כ לכל הפחות נצרה כצן ע' שנה הנכנס מיד לג"ע לכן נכנס מיד לג"ע, והי' ראוי שצניו ותולדותיו ילאו תולה ויפרו וירצו צעולם ויעצדו הי' עד שיצבו גם הם לכנס לג"ע, ועכ"פ נצרה אדה"ר כצן ע' וחי תתק"ל הרי אלף שנים יומו של הקצ"ה. [תקפ"ט, ע"י צמד"ר פ' י"ד-כ"ד, ד"א כנגד ע' שנה שחיבר אדם משנותיו וכו'].

**ויתהלך** חנוך את האלקים ואיינו כי לקח אתו אלקים, פי' רש"י לגנאי שלא הי' צטוח צו שלא יחטא ע"כ לקחו אלקים קודם זמנו שלא יחטא, וצדדרי רצותיו מפורסם ההיפך לשצח כי נתהפך למלאך ומפורסם שהוא מע"ט שנהפך לאש מצער, כמ"ש חוס' פא"ט [ס']. והנלע"ד כי חנוך התהלך והתצודד צחדרי חדרים ופירש מדרכי העולם עד שנעשה מלאך, אך אין זה חפץ הי' ית' חלל להתערב צין הצריות ולהשיצ רצים מעון כאחע"ה, כי לא צרה הקצ"ה העכ"ז למלאכי השרת כ"א לצני אדם, ואז אחר גמר מלאכתם ותיקונם חזי נשמתם למעלה ממלאכי השרת, והיח ראוי צמקום שהעלה הקצ"ה את חנוך למדרגת מלאך, הי' טוב יותר שישלחו הקצ"ה להוכיח צני אדם כדרך הנציאים או כדרך שאמר לאחע"ה, לך לך מארץ כי שם ישמעו חליך וחשיצ רצים מעון, אך לא הי' הקצ"ה צטוח צחנוך לכשיתערב עם חגשי דורו ולא יתצודד הי' חששא שיחזור לדרכיהם ולא יעמוד צנסיון כאחע"ה ע"כ אחר שצצר גמר תיקונו מה שהי' צכחו להגיע ע"י התצודדתו להגיע למדרגת מלאך לקחו אלקים ונעשה מע"ט ולא הגיע למדרגת אחע"ה כנלע"ד — וכ"ל היינו דכתיב צצני נח איש צדיק תמים הי' צדורותיו, פי' שהי' מתערב עם חגשי דורותיו ולא התצודד ונשאר אי"ש ולא מלאך ואפ"ה הי' צדיק תמים צדורותיו, אך לא השיצם מעון, עלמו הלי' ואותם לא תיקן, ואחע"ה הוא ליוה ציתו וצניו אחריו ושמרו דרך הי' ועשה נפש צחן וצכל מקומותיו. [תקי"ף]

1234567 אה"ח

זה ינחמנו פי' רש"י יניח ממנו דאל"ה הי' לי לקרותו מנחם ולא נח, ומ"מ יולדק לשון